

## Arrest

nr. 220 995 van 10 mei 2019  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME  
Vredelaan 66  
8820 TORHOUT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X, X en X, op 26 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 oktober 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. MGHDESYAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 april 2018 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van meerderjarig kind of kleinkind van de Belgische referentiepersoon, de (groot)moeder. Op 18 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

*In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24/04/2018 werd ingediend door:*

*Naam: S(...)  
Voornamen: E(...) F(...) O(...)  
Nationaliteit: Azerbeidzjan  
Geboortedatum: (...)  
Geboorteplaats: (...)  
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)*

*S(...), M(...) E(...)  
Nationaliteit: Azerbeidzjan  
geboren op (...) (...)*

*S(...) M(...) E(...)  
Nationaliteit: Azerbeidzjan  
geboren op (...) (...)*

*Naam: S(...) E(...) E(...)  
Nationaliteit: Azerbeidzjan  
geboren op (...) (...)*

*Allen verblijvende te (...)*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkenen voldoen niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkenen vragen gezinshereniging aan met de genaamde H(...), Z(...) (...) van Belgische nationaliteit als descendent in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.*

*Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de ‘familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:*

*1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.*

*Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de, overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.*

*Ter staving van de bestaansmiddelen worden de volgende bewijzen voorgelegd:*

- Werkloosheidsuitkering: ABVV West – Vlaanderen dd 12/02/2018 (van 7/2017 tot 1/2018) op naam van de referentiepersoon*

*Uit het geheel van bovenstaande documenten kan ertoe besloten worden dat de Belgische referentiepersoon heden werkloosheidsuitkering geniet. Overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 kan werkloosheidsuitkering echter pas in overweging worden genomen voor zover de Belgische ook aantoon een reële kans op tewerkstelling te maken door actief op zoek te gaan naar werk of daarvan te zijn vrijgesteld.*

*Er werd daartoe geen enkel document voorgelegd. Derhalve kan de werkloosheidsuitkering niet in overweging worden genomen en kan de toetsing van art. 40ter dus niet gebeuren.*

*Overeenkomstig de bepalingen van art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 hoeft in een dergelijk geval ook de behoeftenanalyse niet te worden gemaakt. Er wordt immers niet gesteld dat de Belgische referentiepersoon onvoldoende bestaansmiddelen heeft, enkel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen.*

*Betrokkenen voldoen dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.*

*Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).*

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI dient te worden ingetrokken.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.*

*Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken ([www.dofi.fgov.be](http://www.dofi.fgov.be)).*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Het middel luidt als volgt:

*“De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering. In casu wordt geargumenteed op basis van artikelen 40 en 42bis van de Wet van 15.12.1980. In voormeld artikel staat gestipuleerd dat de Belgisch persoon dient aan te tonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Bij het beoordelen van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Een werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. In het verleden werd evenwel steeds aangenomen dat de moeder van verzoeker aan deze voorwaarde voldeed en er dient aangenomen dat zij ook steeds aan deze voorwaarden heeft blijven voldoen. Er kon en mocht dan ook geen einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van verzoeker in deze omstandigheden. Dat de moeder van verzoeker over een werkloosheidsuitkering beschikt heeft en blijft beschikken en dit enkel en alleen mogelijk is in het geval van effectieve beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt en effectieve zoektocht naar werk. Dat de moeder van verzoeker evenwel ondertussen 64 jaar oud is, en zij ondanks aanhoudende pogingen geen werk vindt, wat niet belet dat zij effectief haar zoektocht verderzet en gezien haar effectieve beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt ook zonder probleem haar werkloosheidsuitkering kan behouden. Dat deze werkloosheidsuitkering tijdens de in aanmerking te nemen periode steeds stipt en onafgebroken is uitbetaald geworden, en er dient aangenomen te worden dat dit een stabiel karakter heeft. Dat het bedrag van de uitkering van meer dan 1.200,00 EUR ook onmiskenbaar toereikend is. Dat gezien de voorlegging van de uitbetaling van de werkloosheidsuitkering gedurende een periode van 6 maand, duidelijk uit het dossier blijkt dat deze uitkering een stabiel karakter heeft.*

*Dat er ten onrechte wordt geargumenteed dat er geen bewijzen worden voorgelegd dat er effectief een reële kans op tewerkstelling bestaat door actief op zoek te gaan naar werk of daarvan te zijn vrijgesteld. Dat nochtans als voorwaarde voor de toekenning én het behoud van een werkloosheidsuitkering wordt vooropgesteld dat men beschikbaar moet zijn en blijven voor de arbeidsmarkt en bovendien werkzoekend. Er kan thans niet zomaar door DVZ een ander criterium gehanteerd worden waarbij impliciet maar zeker wordt geïnsinueerd alsof de moeder van verzoekster mogelijks een werkloosheidsuitkering zou genieten zonder beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt dan wel zonder*

actief op zoek te gaan naar werk dan wel hiervan vrijgesteld te zijn. Dat het aan DVZ toekomt te argumenteren waarom er ondanks de bewezen uitbetaling van de werkloosheidsuitkering, zonder onderbrekingen, moet getwijfeld worden aan de effectieve beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt en het actief zoeken naar werk, dan wel de vrijstelling hiervan. Dat het vervuld zijn van de voorwaarde tot het zoeken naar actief werk reeds vervuld is bij het maandelijks behouden van de werkloosheidsuitkering en in het geval van twijfel dan wel het ontbreken van dergelijke actieve zoektocht, door de RVA zou overgegaan worden tot stopzetting van de uitbetaling van de werkloosheidsuitkering. Dat hier geenszins de situatie aan de orde is waarbij er nog maar net een werkloosheidsuitkering werd bekomen, en deze werd stopgezet of minstens bijna stopgezet, wel integendeel, hier de situatie aan de orde is waarbij de moeder van verzoekster maandenlang werkloosheidsuitkeringen ontving op basis van bewezen inspanningen. Dat er dient aangenomen te worden dat door het bewijs van ononderbroken maandelijks uitbetaling der werkloosheidsuitkeringen, er automatisch ook bewezen is dat er voldaan is aan de voorwaarde vervat in art. 40 ter van de Wet van 15.12.1980 waarbij deze situatie geenszins kan gelijkgesteld worden met de situatie waarbij er slechts beperkte tijd werkloosheidsuitkeringen werden uitbetaald en deze werden stopgezet of dreiging daartoe werd geuit. De enkele reden waarom de moeder van verzoeker geen werk vindt, is gelegen in het feit enerzijds dat zij van buitenlandse origine is en misschien nog belangrijker dan dit, haar leeftijd, weze 64 jaar, waarbij het niet mogelijk is voor haar om zomaar een werkgever te vinden die haar nog voor deze beperkte tijd tot aan haar pensioen werk wil geven. Dat uit het gegeven dat geen tewerkstelling kon gevonden worden in de referteperiode geenszins kan afgeleid worden dat geen inspanningen daartoe werden geleverd, wel integendeel. Dat in gene mate correct en concreet wordt gemotiveerd omtrent de situatie van de verzoekende partij en minstens impliciet wordt uitgegaan van algemene argumentatie waarbij wordt geoordeeld alsof het onafgebroken behoud van een werkloosheidsuitkering gedurende zes maanden geen bewijs is van effectieve zoektocht naar werk, en integendeel, het niet vinden van werk zomaar vermoed wordt als zijnde te wijten aan het niet zoeken naar werk, quod non in casu. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt. Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar baseert op speculaties en vermoedens allerhande, dewelke niet stroken met de werkelijkheid, doch zeer duidelijk niet enkel de argumentatie dient aan te geven waarom zij de administratieve beslissing heeft genomen, doch tevens deze dermate dient te concretiseren dat het duidelijk is waarom het onafgebroken behoud van de werkloosheidsuitkering, hetgeen enkel mogelijk is bij een effectieve beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt en een zoeken naar werk niet in rekening wordt gebracht bij de beoordeling en geen reden kan zijn voor een andersluidende beslissing, mede gelet op de uitermate verstrekende gevolgen van de bestreden beslissing niet enkel voor verzoekende partij die thans legaal verblijf geweigerd wordt maar tevens voor diens kinderen die nog minderjarig zijn en tevens elk houvast in hun leven met onmiddellijke ingang dreigen te verliezen. Dat er in casu door DVZ niet betwist dat er sprake is van toereikende bestaansmiddelen, doch ten onrechte deze niet worden in rekening gebracht, en als gevolg hiervan dan ook geenszins enige behoeftenanalyse is gemaakt geworden. Dat hierdoor manifest afbreuk wordt gedaan aan de wettelijke bepalingen terzake die zonder enige afdoende motivering worden opzijgeschoven. Door dergelijke motivering wordt bovendien door de hier bestreden beslissing manifest afbreuk gedaan aan de rechten van de drie kinderen, die samen met verzoeker immers zomaar het recht op verblijf worden geweigerd in België."

In het tweede middel voeren verzoekers de schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het middel luidt als volgt:

"De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12. Er blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu. Verzoekende partij heeft ter ondersteuning van de aanvraag destijds tal van stukken voorgelegd die bewijzen dat hijzelf voldoet aan alle voorwaarden en er is hem nooit gecommuniceerd dat er nog andere stukken dienden voorgelegd te worden en dus bijkomende bewijzen. In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij zich niet zomaar kan beroepen op een beweerd gebrek aan bewijs van voldoende inkomsten of nog een vermoeden van geen reële kans op tewerkstelling in de nabije toekomst in hoofde van de moeder van verzoeker, om zomaar een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker, temeer de eenzijdige

*aannames in de hier bestreden beslissing totaal tegenstrijdig zijn met de werkelijkheid. Er is sprake van manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur door het feit dat enkel wordt verwezen naar een toestand die zich nooit heeft voorgedaan. Door op dergelijke wijze een einde te gaan stellen aan het verblijfsrecht niet enkel van verzoeker maar ook van de kinderen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.”*

Gelet op de samenhang worden het eerste en tweede middel samen besproken.

2.2. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.*

*§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :*

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;(…)*

*1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.(…)”*

2.3. Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat, opdat een recht op gezinshereniging bestaat, een afzonderlijk bewijs dient te worden aangebracht in hoofde van de Belgische referentiepersoon dat deze actief werk zoekt, naast het bewijs dat deze werkloosheidsuitkeringen geniet.

De verzoekende partijen ontwikkelen inhoudelijke kritiek op de bestreden beslissing en werpt een schending van de materiële motiveringsplicht op. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking kan genomen worden als bewijs van bestaansmiddelen indien de Belg bewijst dat hij actief op zoek is naar werk. Uit de bewoordingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de bewijslast met betrekking tot de stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon dient te beschikken, bij de aanvrager ligt. Uit artikel 40ter of artikel 42 van de Vreemdelingenwet blijkt niet dat het aan het bestuur zou toekomen om zelf inlichtingen op te vragen aangaande de inkomsten van de referentiepersoon. Het is in tegendeel aan de aanvrager om aan te tonen dat hij of zij aan de bestaansmiddelenvereiste voldoet. Hiertoe dient hij of zij bij zijn aanvraag, of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag (bijlage 19ter) de nodige bewijsstukken bij te brengen waaruit de inkomsten van de referentiepersoon kunnen blijken. Het is vervolgens aan het bestuur om te oordelen of deze inkomsten van die aard zijn dat zij een verblijfsrecht van het gezinslid kunnen rechtvaardigen. Het komt de verzoekende partij toe om de bestaansmiddelen aan te tonen, en om hierbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. De verplichting die in casu rust op de verzoekende partij, kadert in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

De verzoekende partijen betogen *“In het verleden werd evenwel steeds aangenomen dat de moeder van verzoeker aan deze voorwaarde voldeed en er dient aangenomen dat zij ook steeds aan deze voorwaarden heeft blijven voldoen. Er kon en mocht dan ook geen einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van verzoeker in deze omstandigheden.”*

De verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd aangezien zij om een eerste toelating tot verblijf verzoeken. De bestreden beslissing betreft geen beëindiging van verblijf. De verzoekende partijen betwisten ook niet dat niet aangetoond werd dat de referentiepersoon actief zoekt naar werk. Zij stellen, zonder hiervan enig bewijs aan te brengen, dat de referentiepersoon werk zoekt, maar dit niet vindt doordat zij 64 jaar is. Uit het loutere feit dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering ontvangt blijkt niet automatisch dat voldaan is aan de voorwaarde van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partijen menen dat de gemachtigde de beperkte tewerkstellingskansen van de referentiepersoon omwille van haar buitenlandse origine of leeftijd in de beoordeling had moeten betrekken, kunnen zij niet gevolgd worden. De bewoording van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt niet het vinden van werk maar de actieve zoektocht naar werk als voorwaarde opdat de inkomsten uit een werkloosheidsuitkering in aanmerking zouden kunnen worden genomen om te bepalen of er sprake is van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Deze bepaling maakt daarbij geen onderscheid naargelang de leeftijd van de betrokkene, of legt geen verplichting op om de situatie van de referentiepersoon te toetsen aan de arbeidsmarktomstandigheden. Ongeacht haar tewerkstellingskansen komt het de referentiepersoon dan ook toe om voordat de bestreden beslissing wordt genomen de nodige bewijzen voor te leggen van haar actieve zoektocht naar werk om te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij wijst er niet op kennelijk onredelijke wijze op dat zelfs al wordt de werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon in aanmerking genomen, dan nog zou deze ruim onvoldoende geweest zijn om haar zoon en kleinkinderen mee te onderhouden. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen betogen, diende een behoefteanalyse niet te worden uitgevoerd. Er lagen immers geen bestaansmiddelen voor die in aanmerking genomen kunnen worden.

De verzoekende partijen slagen er niet in argumenten aan te brengen die de bestreden beslissing aan het wankelen brengen. Het loutere feit dat de verzoekende partijen het oneens zijn met de bestreden beslissing volstaat niet om tot nietigverklaring van deze beslissing te leiden.

Waar de verzoekende partijen de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, artikel 3, 5 en 8 EVRM opwerpen, stelt de Raad vast dat het middel geen voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregels of beginselen bevat, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. De verzoekende partijen stellen voorts dat er wordt verwezen naar een toestand die zich nooit heeft voorgedaan, maar verduidelijken niet wat hiermee bedoeld wordt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico op schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat de verzoekende partijen een gezinsleven hebben met de referentiepersoon, maar werd het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geweigerd. Dit betreft een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; RvV 185 942 EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106). Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad van State wees er in zijn arrest van 26 juni 2015 met nummer 231.772 op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijke Hof, in zijn arrest van 26 september 2013 met nummer 121/2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM beschouwd (Zie in het bijzonder de considerans B.64.7 aan B.65, en B.52.3 van het arrest).

Bijgevolg, staat in dit kader, het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij ten onrechte besloten heeft dat de verzoekende partijen niet aan de toelatingsvoorwaarden voor verblijf voldoen. Verder merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, zodat de verzoekende partijen er verkeerdelijk van uitgaan dat op dit punt een belangenafweging diende te gebeuren.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing geen beëindiging van het verblijf betreft, maar een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers kunnen het tweede middel niet dienstig aanvoeren.

De verzoekende partijen maken geen schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en artikel 3, 5 of 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de beginselen van behoorlijk bestuur aannemelijk.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC